

Frälsarkransen: Den begrundande, 6. Bekymmerslöshetspärlan

Bidrag från Martin Lönnebo
2010-05-18
Senast uppdaterad 2015-12-31

Bekymmerslöshetspärlan

Detta är DEN HELIGA LIKGILTIGHETENS (apatheia) plats, detta är sommarens äng i Guds rike, helgad bekymmerslösheten och friheten. Jag sitter i vårens blomning på Bergspredikans berg. Blå är Genesarets sjö, klarblå är himmelskupan. Jag är så nära att jag kan höra Kristi röst: "Gör er inga bekymmer." Jag dricker orden, för jag är plågad av mina bekymmer för det som varit, och det som kanske kommer, och det som är nu. Jag reser mig därför, om än med möda, och går fram till dig, Kristus. Jag lägger min tunga börda för dina fötter och säger: Jag har alldeles nog av de bördor som jag måste bära var dag. Ibland dignar jag under dem. Men jag litar på ditt löfte: "Var dag har nog av sin egen plåga." Jag vill därför lämna grämseln för det som varit, och oron för det som kan komma. Så tömmer jag min tunga ryggsäck - och finner att den inte innehåller mycket, för det som varit är inte, och det som inte har kommit, det finns inte. Jag känner mig fri, mitt sinne är lätt. Jag inser att jag ständigt kan leva i evighetsnuet, långt som några pulsslag. I denna evighet vilar även mina önskningar om kärlekslycka, långt liv, rikedom, ära och hälsa. Vad som ur evighetens synvinkel är bäst för mig vet endast du Gud. Jag litar på att Du vill mitt bästa och känner det oändligt bättre än jag. I förtröstan lever jag i nuet. Jag tror, hjälp min otro.

Moder Maria ger mig en blå tunn kappa, vävd av ljus. Hon säger: Detta är bekymmerslöshetens dräkt. Bär den varje dag, för världen är fylld av sorger och besvikelser. Denna kappa kommer att skydda och värma dig, för ju mindre du gör dig bekymmer, desto mer kraft får du över för att bära verklighetens verkliga bördor med rak rygg och ljus panna. Var, så länge det går, kamrat med liljorna på marken och fåglarna under himmelen.

(För ytterligare studium: {biblink} Matt 6:25-34; Fil 4:4-9; 1 Pet 5:7; {/biblink} Sv ps 249.)

I trons trotsiga tillit säger jag:
Allt ju vilar i min Faders händer,
skulle jag som barn, väl ängslas då?